

Renata Cybulska

Katedra Prawa Samorządu Terytorialnego
Wydział Prawa i Administracji, Uniwersytet Śląski w Katowicach

Wniosek o udostępnienie informacji publicznej jako forma realizacji uprawnienia do uzyskania informacji publicznej / *Application for access to public information as a form of implementation of the right to obtain public information*

Abstract

The Act on Access to Public Information regulates the scope and procedure of providing information. It is therefore a significant legal act, thanks to which the principle of transparency of public life has broad impact. The application procedure specified in the Act is a procedure that allows the applicant to obtain the information he expects, in the term regulated by act. Thus, it is a procedure thanks to which the right to obtain public information is realized in the most complete way.

Keywords: public information, procedures to obtain public information, application.

Prawo do informacji publicznej wywodzi się z ustawy zasadniczej¹. Przepis art. 61 ust. 1 Konstytucji RP wskazuje bowiem, że obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Natomiast ust. 3 wspomnianego przepisu wskazuje, że ograniczenie tego prawa, może nastąpić wyłącznie ze względu na określone w ustawach ochronę wolności i praw innych osób i podmiotów gospodarczych oraz ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa. „Celem prawa do informacji jest zapewnienie jawności życia publiczne-

¹ Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., Dz. U. z 1997 r., Nr 78, poz. 483 ze zm., zwana dalej: Konstytucją RP.

go, przejrzystości działań organów państwa i innych instytucji wykonujących zadania publiczne, a w konsekwencji możliwości wpływania obywateli na postępowanie władz publicznych i funkcjonowanie struktur politycznych². W zakresie trybu udzielania informacji, przepis art. 61 ust. 4 Konstytucji RP kieruje do ustaw szczególnych. Taką ustawą jest przede wszystkim ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej³, która reguluje m.in. procedury, w których możliwa jest realizacja uprawnień do informacji publicznej.

Zgodnie z art. 1 udip informacja publiczna to każda informacja o sprawach publicznych. Jak wskazuje się w literaturze przedmiotu, określenie to jest bardzo ogólne, a nadto obarczone *błędem ignotum per ignotum*, czyli wyjaśniania nieznanego pojęcia poprzez inne nieznanie pojęcie⁴. Jest to więc definicja niezwykle pojemna, nierzadko wymagająca interpretacji w konkretnych sprawach. Katalog informacji, które zalicza się do publicznych, jest zawarty w przepisie art. 6 udip i jest to m.in. informacja polityce wewnętrznej i zagranicznej, w tym o zamierzeniach działań władzy ustawodawczej oraz wykonawczej, formie prawnej określonych podmiotów, ich organizacji, przedmiocie działalności i kompetencjach, o sposobach stanowienia aktów publicznoprawnych, stanowiska w sprawach publicznych zajęte przez organy władzy publicznej i przez funkcjonariuszy publicznych w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego, o majątku publicznym. Jednakże nie jest to zbiór zamknięty, a przedmiot informacji publicznej jest dużo szerszy, często kształtowany przez orzecznictwo sądów administracyjnych, które odgrywają w tym zakresie ważką rolę. Szeroką definicję informacji publicznej przyjął WSA w Szczecinie, który stanął na stanowisku, że: „Informacją publiczną jest każda informacja wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa. Pod pojęciem informacji publicznej należy rozumieć zatem wszelkie fakty dotyczące spraw publicznych rozumianych jako działalność zarówno organów władzy publicznej, jak i samorządów gospodarczych i zawodowych oraz osób i jednostek organizacyjnych w zakresie wykonywania zadań władzy publicznej oraz gospodarowania mieniem publicznym. Charakter publiczny należy przypisać tym informacjom, które odnoszą się do publicznej sfery działalności organów, przy czym oceny tej należy dokonywać każdorazowo na gruncie konkretnej sprawy”⁵. Jak twierdzi P. Szustakiewicz, dzięki tak rozbudowanemu rozumieniu informacji publicznej, społeczeństwo ma możliwość szerokiej kontroli podmiotów publicznych⁶. Jak więc widać na przykładzie cytowanego orzeczenia, informacja publiczna to termin niezwykle pojemny.

2 M. Rozbicka – Ostrowska, *Komentarz do spraw z zakresu informacji publicznej* [w:] *Komentarz do spraw administracyjnych. Wybrane zagadnienia*, red. J. Ignaczewski, Warszawa 2015, s. 219.

3 t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1764, zwana dalej udip.

4 I. Kamińska, M. Rozbicka – Ostrowska, *Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*, Warszawa 2016, s. 19.

5 Wyrok WSA w Szczecinie z dnia 25.05.2017 r., II SAB/Sz 2/17, System Informacji Prawnej LEX.

6 P. Szustakiewicz, *Problemy dostępu do informacji publicznej na tle orzecznictwa sądów administracyjnych*, Samorząd Terytorialny 4/2015, s. 59.

Zgodnie z przepisem art. 2 ust. 1 każdemu przysługuje prawo do uzyskania informacji publicznej. Zatem w udip rozszerzony został krąg podmiotów uprawnionych do uzyskania informacji w stosunku do art. 61 Konstytucji RP, która wskazuje wyłącznie na obywatela. Tym samym, każdy jest uprawniony do złożenia wniosku o udostępnienie informacji publicznej, a więc osoba fizyczna, osoba prawna, czy też jednostka organizacyjna nie posiadająca osobowości prawnej. Jak wskazuje D. Fleszer, prawo do informacji publicznej może więc być realizowane przez wszystkie podmioty prawa⁷.

Zobowiązanymi do udzielenia informacji publicznej i jednocześnie adresatami wniosków o udzielenie informacji publicznej są podmioty określone w art. 4 udip i są to m.in. władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne. W zakresie samorządu terytorialnego są to w szczególności podmioty reprezentujące państwowe osoby prawne albo osoby prawne samorządu terytorialnego oraz podmioty reprezentujące inne państwowe jednostki organizacyjne albo jednostki organizacyjne samorządu terytorialnego oraz podmioty reprezentujące inne osoby lub jednostki organizacyjne, które wykonują zadania publiczne lub dysponują majątkiem publicznym, oraz osoby prawne, w których Skarb Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub samorządu gospodarczego albo zawodowego mają pozycję dominującą w rozumieniu przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów⁸. W zakresie jednostek samorządu terytorialnego i ich jednostek będą to przykładowo wójt/burmistrz/prezydent miasta, starosta, marszałek województwa, dyrektor jednostki organizacyjnej, prezes spółki komunalnej itp.

Należy też podkreślić, że podmioty, które są zobowiązane do udzielenia informacji publicznej, muszą ją udostępnić, ale tylko wówczas, jeśli są w jej posiadaniu⁹. Nie ma przy tym znaczenia, czy same wytworzyły informację, czy też z jakiegoś powodu tylko dysponują nią. Takie stanowisko zajęł też NSA w wyroku z dnia 18 maja 2016 r.: „Nie ma znaczenia w świetle przepisów u.d.i.p., że żądanie zgłoszone na podstawie i w trybie tej ustawy dotyczy udostępnienia dokumentów, których podmiot zobowiązany nie mógł wytworzyć. (...) Istotne jest, czy adresat wniosku dysponuje informacją publiczną, o której udostępnienie zwrócił się do niego wnioskodawca. Zasadą bowiem jest jawność urzędowych dokumentów. Za informację publiczną uważa się nie tylko dokumenty wytworzone przez organ zobowiązany, lecz także takie, których używa on do realizacji swoich zadań, nawet gdy nie pochodzą wprost od niego”¹⁰. Dlatego też jeśli informacja, którą dysponuje adresat wniosku ma charakter publicznej, obowiązany jest do jej udostępnienia, nawet jeśli nie pochodzi od niego.

Udip reguluje kilka trybów udostępniania informacji publicznej. Po pierwsze, jest to umieszczenie informacji w Biuletynie Informacji Publicznej, który powinien posiadać każdy organ władzy publicznej. „Biuletyn Informacji Publicznej uznawany jest za podstawowy, bezwnioskowy tryb udostępniania informacji pu-

⁷ D. Fleszer, *Zasada Powszechności prawa do informacji publicznej*, Czas Informacji 1/2011, s. 37.

⁸ Art. 4 pkt 4 i 5 udip.

⁹ Art. 4 ust. 3 udip.

¹⁰ Wyrok NSA z dnia 18.05.2016 r., I OSK 620/15, System Informacji Prawnej LEX.

blicznych, stanowiący kompendium wiedzy o informacji publicznej i wyłączający konieczność udostępnienia informacji tam zawartych w trybie wnioskowym¹¹. Wydaje się, że jest to też najbardziej powszechny i dostępny sposób uzyskania informacji. Konsekwencją tego, że jest to podstawowy tryb udzielania informacji publicznej, to udostępnienie informacji na wniosek następuje tylko wówczas, gdy żądana informacja nie znajduje się w BIP danego podmiotu. Jeśli natomiast wnioskowana informacja byłaby dostępna w BIP, wówczas dysponent informacji powinien powiadomić o tym wnioskodawcę na piśmie.

Drugim trybem udostępnienia informacji określonym przez omawianą ustawę jest wstęp na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z wyborów powszechnych. Tym samym każdy uprawniony jest do udziału w posiedzeniach organów kolegialnych, ale tylko takich, które są wybierane w wyborach powszechnych. Zatem zgodnie z udiup uprawniony będzie np. wstęp na posiedzenie sesji rady powiatu, ale już nie posiedzenia zarządu powiatu.

Kolejnym trybem uzyskania informacji publicznej jest tryb wnioskowy. Ponieważ udiup nie odsyła co do zasady w zakresie trybu udostępniania informacji publicznej na wniosek do żadnej z obowiązujących procedur¹², należy przyjąć, że udiup reguluje to zagadnienie wyczerpująco¹³. Jeśli chodzi o wymagania formalne wniosku, to przedmiotowa ustawa nie wskazuje ich w sposób rygorystyczny. Przeciwnie, wniosek jest odformalizowany, albowiem wystarczy aby było w nim wskazane jaka informacja ma być udostępniona oraz w jakiej formie. Ponieważ w udiup nie jest określona forma, w jakiej ma być złożony, należy uznać, że wniosek może być złożony m.in. pisemnie, ustnie, czy też drogą mailową¹⁴. Może nawet zdarzyć się, że odpowiadając na wniosek, nie będzie wiadomo, komu udzielana jest informacja publiczna. Jeśli bowiem zapytanie zostanie złożone drogą elektroniczną, bez dookreślenia wnioskodawcy wraz z prośbą o udostępnienie informacji w tym samym trybie, nie zawsze będzie wiadomo, do kogo jest ona rzeczywiście kierowana. „W ustawie z 2001 r. o dostępie do informacji publicznej brak jest wskazania jakichkolwiek wymagań formalnych wniosku (poza utrwaleniem go w formie pisemnej). Za wniosek pisemny uznawać należy również przesłanie pytania pocztą elektroniczną i to nawet, gdy do jego autoryzacji nie zostanie użyty podpis elektroniczny”¹⁵. Co do wniosku ustnego, należy nadmienić, że jest on możliwy do zastosowania wyłącznie w sytuacji, gdy adresat tego wniosku jest w stanie udzielić informacji niezwłocznie, „od ręki”. W przeciwnym

11 M. Rozbicka – Ostrowska, *Komentarz do spraw z zakresu informacji publicznej* [w:] *Komentarz do spraw administracyjnych. Wybrane zagadnienia*, red. J. Ignaczewski, Warszawa 2015, s. 259.

12 Za wyjątkiem art. 16 udiup.

13 Por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 11 lutego 2004 r., II SAB 391/03, CBOSA.

14 Nie jest przy tym konieczne podpisanie takiego maila, ani podanie swoich danych. „(...) za wniosek pisemny uznać należy m.in. przesłanie zapytania pocztą elektroniczną i to nawet w sytuacji, w której do autoryzacji tego zapytania nie zostanie użyty bezpieczny podpis elektroniczny. Pogląd ten uzasadniony jest brakiem konieczności pełnego zidentyfikowania wnioskodawcy, a to z tego względu, że żądając udostępnienia informacji publicznej nie musi się on wykazać jakimkolwiek interesem prawnym lub faktycznym, aby informację taką otrzymać”. (Wyrok WSA w Krakowie z dnia 20.07.2016 r., II SAB/Kr 102/16, System Informacji Prawnej LEX).

15 Wyrok WSA w Szczecinie z dnia 14 września 2017, II SA/Sz 17/17, System Informacji Prawnej LEX.

razie, wniosek musi zostać złożony pisemnie (lub ustnie do protokołu)¹⁶. Brak szerokich wymogów formalnych powoduje, że dostęp do informacji publicznych jest niezwykle szeroki i realny. Jednakże, aby można było załatwić wniosek zgodnie z oczekiwaniami, musi zawierać takie dane, które to umożliwią¹⁷. Wniosek nie wymaga jednak uzasadnienia, albowiem aby uzyskać informację publiczną wnioskodawca nie musi wykazywać żadnego interesu¹⁸.

Termin udostępnienia informacji na wniosek następuje bez zbędnej zwłoki, z tym że nie później niż w terminie 14 dni od dnia złożenia takiego wniosku. Jeśli jednak termin ten nie może być dochowany, obowiązany do udostępnienia informacji publicznej musi powiadomić wnioskodawcę o powodach opóźnienia oraz podać nowy termin załatwienia wniosku, nie dłuższy niż 2 miesiące od dnia jego złożenia¹⁹. Uzasadnienie przedłużenia rozpoznania sprawy nie może być jednak lakoniczne czy też niekonkretne, ponieważ w takiej sytuacji może być uznane jako nieuzasadnione przedłużanie sprawy. Argumentacja dotycząca wydłużenia terminu powinna być więc związana z udzieleniem tej konkretnej, wnioskowanej informacji publicznej, np. czasochłonne wyselekcjonowanie wielu dokumentów. Termin na realizację wniosku ma charakter instrukcyjny, co oznacza, że nie pociąga za sobą konsekwencji materialno-prawnych. Jednakże jego znaczne przekroczenie może uzasadniać skargę na bezczynność skierowaną do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego²⁰.

Jak już zostało wskazane, we wniosku należy określić w jakiej formie ma być udzielona informacja (np. kopii czy skanu dokumentów, wydruku)²¹. Wynika to z tego, że zgodnie z przepisem art. 14 ust. 1 udip udostępnianie informacji publicznej następuje w sposób i w formie zgodnych z wnioskiem²². Wyjątkiem jest sytuacja, gdy podmiot, do którego skierowany jest wniosek nie dysponuje środkami technicznymi, które pozwalają na jego pełną realizację. Wówczas, na podstawie art. 14 ust. 2 udip podmiot obowiązany do udostępnienia powiadamia pisemnie wnioskodawcę o przyczynach braku możliwości udostępnienia informacji zgodnie z wnioskiem i wskazuje, w jaki sposób lub w jakiej formie informacja może być udostępniona niezwłocznie. Przy czym jak wskazał WSA w Gliwicach: „Nieokreślenie (...) w powiadomieniu terminu i rygoru, jak również niewykazanie braku środków technicznych umożliwiających udostępnienie skarżącemu żądanych informacji w formie elektronicznej oznacza, że oceniana w świetle powyższego przepisu czynność organu nie spełnia kryteriów powiadomienia, nie może zatem wywoływać przewidzianych w tym przepisie skutków prawnych”²³. Tym samym, powiadamiając o braku możliwości realizacji wniosku

16 Por. A. Knopkiewicz, *Tryby udostępniania informacji publicznej*, RPEiS 4/2004, s. 101.

17 Por. wyrok WSA w Krakowie z dnia 13 listopada 2007 r., II SAB/Kr 58/07, System Informacji Prawnej LEX.

18 Wyjątek dotyczy informacji przetworzonej, o której mowa w wart. 3 ust. 1 pkt 1 udip.

19 Art. 13 udip.

20 Por. wyrok WSA z dnia 14.07.2016 r., II SAB/Wa 190/16, System Informacji Prawnej LEX.

21 A. Knopkiewicz wskazuje, że obowiązany do udostępnienia informacji powinien zapewnić możliwość kopiowania, wydruku, czy też przesłania informacji – A. Knopkiewicz, *Tryby udostępniania informacji publicznej*, RPEiS 4/2004, s. 105.

22 Np. skan dokumentów przesłany drogą mailową, kopie odebrane w urzędzie, zgranie na płytę, itp.

23 Wyrok WSA w Gliwicach z dnia 14.09.2017 r., IV SAB/Gl 187/17, System Informacji Publicznej LEX.

z powodu braku możliwości technicznych, musi to nie tylko uzasadnić, ale też zaproponować możliwe formy udostępnienia i co ważne – pouczenie o skutkach braku reakcji na powiadomienie. W takim przypadku, jeżeli w terminie 14 dni od powiadomienia wnioskodawca nie skoryguje wniosku w zakresie formy udostępnienia informacji poprzez wybranie jednej ze wskazanych w powiadomieniu, postępowanie o udostępnienie informacji umarza się, wydając decyzję administracyjną w tym zakresie. Umorzenie jest więc konsekwencją tego, że zobowiązany musi udostępnić informację w formie, w jakiej żąda wnioskodawca, a jeśli nie ma takich możliwości technicznych, a wnioskodawca nie doprecyzował formy udostępnienia, brak jest możliwości realizacji wniosku. Zobowiązany nie jest bowiem uprawniony do określenia formy udzielenia informacji za wnioskodawcę.

Udostępnienie informacji zgodnie z wnioskiem jest czynnością materialno-techniczną. Jednakże, jak podkreśla G. Sibiga, złożenie wniosku nie jest równoznaczne z otrzymaniem informacji²⁴. Adresat musi bowiem najpierw zbadać, czy jest w posiadaniu żądanej informacji. Jeśli bowiem nie będzie nią dysponował, musi poinformować o tym wnioskodawcę w formie pisemnej. Natomiast w przypadku, gdy posiada przedmiotową informację, musi stwierdzić, czy ma ona status publicznej, a tym samym czy mają zastosowanie przepisy u.d.i.p. Jeśli nie, to tak samo jak w przypadku nieposiadania informacji publicznej²⁵, odpowiedź w tej sprawie następuje w formie pisemnej zwykłej, bez nadawania formy procesowej jak np. postanowienie czy decyzja²⁶. Skierowanie bowiem pisma informacyjnego uwalnia podmiot, do którego został skierowany wniosek od zarzutu beczynności. Natomiast w przypadku posiadania informacji, o statusie publicznej, podmiot zobowiązany co do zasady powinien udostępnić ją wnioskodawcy. Należy przy tym podkreślić, że prawidłowa realizacja wniosku o udostępnienie informacji publicznej nastąpi tylko wówczas, jeśli zawiera kompleksową odpowiedź na wniosek. Udzielenie bowiem odpowiedzi częściowej lub nieodpowiadającej wnioskowi nie jest prawidłową realizacją wniosku i może spowodować podniesienie zarzutu beczynności. Takie stanowisko zaprezentował też WSA w Łodzi w wyroku z dnia 23 sierpnia 2017 r.: „W przypadku spraw dotyczących dostępu do informacji publicznej organ administracji pozostaje w beczynności wówczas, gdy nie udzielił zainteresowanej jednostce żądanej przez nią informacji publicznej stosownie do przepisów u.d.i.p., nie odmówił udostępnienia informacji na podstawie art. 16 ust. 1 u.d.i.p., nie umorzył postępowania w myśl art. 14 ust. 2 u.d.i.p. bądź też nie odmówił udostępnienia informacji publicznej przetworzonej

24 G. Sibiga, *Prawne formy działania podmiotów udostępniających informację publiczną na żądanie indywidualne*, PPP 3/2007, s. 13.

25 „Ocena zasadności skargi sądowoadministracyjnej w sprawie dotyczącej beczynności w udzieleniu informacji publicznej zależy od ustalenia czy określony podmiot odpowiada cechom instytucji zobowiązanych mocą ustawy do ich udzielenia, a więc czy jest to jeden z podmiotów wskazanych w art. 4 ust. 1 i 2 u.d.i.p., oraz od tego czy informacja której skarżący żądał, posiada walory informacji publicznej w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p. W myśl art. 4 ust. 3 u.d.i.p. obowiązane do udostępniania informacji publicznej są bowiem tylko takie podmioty, które są w posiadaniu takich informacji” – wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 27.06.2017 r., II SAB/Rz 32/16, System Informacji Prawnej LEX.

26 Por. M. Rozbicka – Ostrowska, *Komentarz do spraw z zakresu informacji publicznej [w:] Komentarz do spraw administracyjnych. Wybrane zagadnienia*, red. J. Ignaczewski, Warszawa 2015, s. 246.

w związku z niespełnieniem przez stronę warunku wskazanego w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p.²⁷.

Jak wskazano powyżej, organ który jest w posiadaniu informacji publicznej udostępnia ją w formie wskazanej we wniosku. Od tej zasady jest jednak wyjątek. Inaczej jest jednak w przypadku odmowy udostępnienia informacji publicznej. Prawo do informacji nie jest bowiem prawem nieograniczonym. „Wobec tego złożenie indywidualnego wniosku przez osobę wykonującą prawo do informacji nie nakłada na podmiot zobowiązany obowiązku automatycznego udostępnienia informacji, gdyż w pierwszej kolejności powinien on stwierdzić, czy przepisy komentowanej ustawy znajdują zastosowanie w danej sytuacji, a następnie, w przypadku pozytywnej odpowiedzi, powinien ocenić, czy nie zachodzą przesłanki ograniczające dostępność informacji, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2”²⁸. Wówczas wydawana jest decyzja administracyjna o odmowie udzielenia informacji publicznej na podstawie przepisu art. 16 ust. 1 u.d.i.p. Należy jednak podkreślić, że odmowa może być wyłącznie z powodu zaistnienia przesłanek określonych w przepisie art. 5 u.d.i.p i są to: tajemnice ustawowo chronione, prywatność osoby fizycznej, tajemnica przedsiębiorcy, chyba że rezygnują przysługującego im prawa. Należy jednak dodać, że graniczenie to nie dotyczy informacji o osobach pełniących funkcje publiczne, mających związek z pełnieniem tych funkcji, w tym o warunkach powierzenia i wykonywania funkcji. Zgodnie z art. 16 ust. 2 u.d.i.p do decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej stosuje się ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego²⁹. Tym samym jest to jedyna sytuacja związana z realizacją wniosku, w której u.d.i.p odsyła do kpa.

Zastosowanie kpa do decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznych oznacza, że również wniosek musi spełniać wymogi formalne określone tą ustawą. Jeśli bowiem do decyzji o odmowie udostępnienia informacji stosuje się odpowiednio przepisy kpa, to również w zakresie wniosku. Przepis art. 63 § 2 kpa wskazuje, że wniosek powinien zawierać co najmniej wskazanie osoby, od której pochodzi, jej adres i żądanie oraz czynić zadość innym wymaganiom ustalonym w przepisach szczególnych. Oznacza to, że wniosek o udostępnienie informacji publicznej, której udzielenia odmówiono by z uwagi na zaistnienie przesłanek z art. 5 u.d.i.p, który nie spełniałby określonych wymogów musiałby być pozostawiony bez rozpoznania na podstawie art. 64 ust. 2 kpa, który stanowi, że jeżeli podanie nie spełnia innych wymagań ustalonych w przepisach prawa, należy wezwać wnoszącego do usunięcia braków w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż siedem dni, z pouczeniem, że nieusunięcie tych braków spowoduje pozostawienie podania bez rozpoznania. Natomiast co do decyzji, to powinna zawierać określone w art. 107 § 1 kpa składniki i są to:

1. oznaczenie organu administracji publicznej;
2. datę wydania;
3. oznaczenie strony lub stron;

²⁷ II SAB/Ld 158/17, System Informacji Prawnej LEX.

²⁸ I. Kamińska, M. Rozbicka – Ostrowska, *Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*, Warszawa 2016, s. 256.

²⁹ T. j. Dz. U. 2017, poz. 1257, zwana dalej: kpa.

4. powołanie podstawy prawnej;
5. rozstrzygnięcie;
6. uzasadnienie faktyczne i prawne;
7. pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie oraz o prawie do zrzeczenia się odwołania i skutkach zrzeczenia się odwołania;
8. podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego pracownika organu upoważnionego do wydania decyzji, a jeżeli decyzja wydana została w formie dokumentu elektronicznego - kwalifikowany podpis elektroniczny;
9. w przypadku decyzji, w stosunku do której może być wniesione powództwo do sądu powszechnego, sprzeciw od decyzji lub skarga do sądu administracyjnego - pouczenie o dopuszczalności wniesienia powództwa, sprzeciwu od decyzji lub skargi oraz wysokości opłaty od powództwa lub wpisu od skargi lub sprzeciwu od decyzji, jeżeli mają one charakter stały, albo podstawie do wyliczenia opłaty lub wpisu o charakterze stosunkowym, a także możliwości ubiegania się przez stronę o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy.

Przepis art. 16 ust 2 udiip wskazuje, że decyzja w sprawie odmowy udzielenia informacji publicznej oprócz elementów wskazanych w kpa, powinna zawierać w uzasadnieniu dodatkowo imiona, nazwiska i funkcje osób, które zajęły stanowisko w toku postępowania o udostępnienie informacji, oraz oznaczenie podmiotów, ze względu na których dobra, o których mowa w art. 5 ust. 2, wydano decyzję o odmowie udostępnienia informacji. Innymi słowy, decyzja o odmowie udostępnienia informacji jest rozszerzona, w stosunku do kpa³⁰. Tym samym, udiip jest regulacją szczególną w stosunku do kpa, która wyłączenie w przypadku wydawania decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej odnosi się do tej procedury. Forma decyzji stosowana jest więc na zasadzie wyjątku, w ściśle określonych sytuacjach odmowy udostępnienia informacji publicznej. Zasadą jest bowiem udostępnianie informacji, a odmowa może być stosowana wyjątkowo.

Należy podkreślić, że w ostatnich latach można zaobserwować znaczny wzrost zainteresowania informacją publiczną. Tym samym regulacje pozwalające na jej uzyskanie, takie jak udiip nabierają na znaczeniu. Największą popularność ma przy tym tryb wnioskowy, ponieważ wnioskodawca może sprecyzować jakiej konkretnie informacji żąda i otrzymać ją w określonym ustawowo terminie. Pozwala to na realne wykonywanie prawa do informacji publicznej.

BIBLIOGRAFIA:

1. Fleszer D., *Zasada Powszechności prawa do informacji publicznej*, Czas Informacji 1/2011;
2. Kamińska I., Rozbicka – Ostrowska M., *Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz*, Warszawa 2016;
3. Knopkiewicz A., *Tryby udostępniania informacji publicznej*, RPEiS 4/2004;

³⁰ Por. G. Sibiga, Prawne formy działania podmiotów udostępniających informację publiczną na żądanie indywidualne, PPP 3/2007, s. 27.

4. Rozbicka – Ostrowska M., *Komentarz do spraw z zakresu informacji publicznej [w:] Komentarz do spraw administracyjnych. Wybrane zagadnienia*, red. J. Ignaczewski, Warszawa 2015;
5. Sibiga G., *Prawne formy działania podmiotów udostępniających informację publiczną na żądanie indywidualne*, PPP 3/2007;
6. Szustakiewicz P., *Problemy dostępu do informacji publicznej na tle orzecznictwa sądów administracyjnych*, Samorząd Terytorialny 4/2015;